

ВАКАНЦИЯ за ДВАМА

по Средиземноморието

Веселина
Филопова

СЪДЪРЖАНИЕ

Двойното щастие на пътуването 7

Италия, Амалфийско крайбрежие

Равело и неговите два бисера – вилите Руфоло и Чимбронне 9

Соренто, Позитано, Амалфи – любов завинаги 15

Кралската резиденция в Казерта – триумф на барока 19

Италия, Сицилия

Романтичното Чефалу 24

Санто Стефано ди Камастра – тераса между морето и небето 28

Кастелбуоно – в царството на манната 32

Какамо и зловещият му замък 36

Ното – каменната градина 41

Модика – град като разцепен нар 46

Рагуза Ибла – бароковият салон 51

Италия, Сардиния

Сардиния: „Тук да си остане така...“ 56

Великобритания, Гибралтар

Гибралтар – Скалата на Херкулес 64

Испания

Барселона – живата музикална кутия 68

Барселона във вихъра на шоколадовата вакханалия 72

Малага – перлата на Андалусия 76

Чудото Севиля 80

Михас – бялото андалуско пучблo 85

Из Алхамбра бродят легенди 89

Жирона – градът на цветята, ала през май 94

Тоса де Мар – тайното райско кътче 98

Във Фигерас – изживяването Дали.....	102
Монсерат – на поклонение пред Черната Магона.....	106
Маримуртра – балкон, надвесен над морската шир.....	110
Морея, кацнала на една скала.....	113
Тарагона – в презрждката на римското си минало.....	117
Пенискола – романтичният полуостров.....	122
Валенсия – удоволствие за очите.....	127
Ла Манга дел Мар Менор – благословената лагуна на испанците.....	134
В Картахенапият кафе азиатико.....	138
Мурсия, каквато я почувствах.....	142

Хърватия

Пула и Ровин още дремят в Средновековието.....	146
Плитвичките езера – синьо-зелените очи на Хърватия.....	150
В Дубровник по Нова година – коктейл на кмета и фейерверки.....	154
Загреб и неговото медено сърце.....	157

Албания

Древният Бутринт – уникално антично селище.....	161
Гирокастро – Сребърният град.....	165

Гърция

Безвремие по Йонийско море.....	169
Носталгия по Скиатос.....	173
Пилио – планината на Кентавъра.....	177
Санторини – по-близо до небето, отколкото до морето.....	180

Турция

Ефес, вечният.....	183
Уникален археологически обект крие тайни на два езика.....	187

Египет

Древен и неповторим.....	192
--------------------------	-----

Либия

Лептис Магна – мъртвият римски каменен граг200

Пътешествие с круизен лайнер

Генуа, La Superba 203

Изживяването круиз207

Палермо – шумно, весело и пъстро 213

Ла Валеа – камъкът помни рицарския грохот 217

Ла Педрера – шедьовърът на Гауди 221

Марсилия – входът на Прованс226

И другаде – Португалия

Пастейшите – любимата сладост 230

Обидош – сватбеният погарък233

До края на света през Устата на Ага..... 236

Кинта да Регалейра – символи и загадки 240

Мафра и Ерисейра – по дирите на крале и сърфисти 245

Йордания

Петра – сърцето на древната арабска цивилизация..... 249

Джераш – Помпей на Изтока 254

Нощ в пустинята..... 259

Босна и Херцеговина

Мостар – с гупки от война и мост на любовта 264

Словения

Постойна – пътешествие в долната земя..... 268

Швейцария

Тичино – раят на банките, шоколада и часовниците272

Франция

Замъци по Долината на Лоара276

Италия, Амалфийско крайбрежие

РАВЕЛО И НЕГОВИТЕ ДВА БИСЕРА – ВИЛИТЕ РУФОЛО И ЧИМБРОНЕ

Вече час се мотаем под палещото слънце на пристанището на Амалфи в търсене на превоз до Равело, прочуто с красотата си селище. Кацнало горе на скалите, то е надвесено над крайбрежието и предлага най-зашеметяващите гледки. Обаче шатъл няма и няма. Общественият транспорт е спрян поради срутване. Трябвало да чакаме шатъл. Само че няма. Разпитваме местни на спирката – никой не знае. Питаме любезно полицаи, той вдига рамене. Обмисляме вариант просто да се разходим с лодка до съседното Майори, но идеята да дойдем на Амалфийското крайбрежие, самото то в списъка на ЮНЕСКО, и да не видим Равело, ни се струва кошунствена: като да отидеш до Рим и да не видиш папата. Накрая примирено се нареждаме на виещата се опашка за таксита, готови да платим, колкото ни поискат...

Пътят се оказва някакви си пет-шест километра

Но е толкова екстремен с опасните си серпентини, свят да ти се завие, а и непрекъснато надничаме да се дивим на страховитите гледки отвисоко. Морето и небето се сливат в едно безкрайно синьо. Бо-

гатата средиземноморска зеленина е изпъстрена с яркочервени акценти от бугенвиллии, прекрасни рози, едри мушката. Лимоновите горички са грижливо покрити със зелени мрежи. Ухаят жасмини, накичили с бели цветове оградите. Гледан от балконите на Равело, пейзажът е прелестен и главозамайващ едновременно заради вертикалния откос, който се спуска към бездната.

Селото, чиято естествена красота и величествени гледки са в неразривна връзка с прекрасната архитектура на вили и градини, е място, в което са влюбени мнозина. Лека-полека почваме да се омагьосваме и ние, без все още да сме пристъпили във вилите, заради които сме дошли. Нищо чудно, че в плен на красотата му попадат аристократи и известни хора на изкуството като Вагнер, Тосканини, Бърнстейн, Миро,

Вирджиния Улф, Грета Гарбо, Уинстън Чърчил. Всяко лято в градините на Вила Руфоло се провеждат симфонични концерти в рамките на Вагнеровия фестивал. В момента обаче поради трудния достъп Равело не е пренаселено. Слънчевата пиаса пред дуомото е приятно оживена от кафенета. Разхожда се елегантен народ, облечен предимно в лен, кодът на лятото.

Предполага се, че селището е основано от древните римляни. Първите сведения са от IX в., когато в Равело се заселват знатни фамилии от Амалфи, разбунтували се срещу местния дож. Селцето процъфтява, тъчейки вълна. През XI в. се опитва да се откъсне от властта и влиянието на Амалфийската ре-

публика, към която се числи, и номинира собствен граф. Упадъкът му започва след завладяването от норманите. После тясната му връзка с Амалфи му позволява да се развие и просперира. Днес постоянните му жители не са многобройни, но това не се отразява на красотата и блясъка му, дори напротив. Равело става притегателен център за интелектуалци и ценители на естетиката.

Няма по-добър начин да започнеш изследването на това прелестно място, освен с посещението на прочутата Вила Руфоло и нейната Градина на душата. Входът е откъм Пиаса Весковадо, точно срещу Дуомото. Минаваме под кула от XIII в., после прекосяваме алея с кипариси

и се озоваваме в мавританска обител, декорирана с арабески и арки. Прелестно малко кътче!

Вляво е внушителната Торе Магжоре, създадена преди години като наблюдателница. В архитектурата на вилата зрелищно се впитват основен замък и различни постройки, конструирани в арабско-норманско-сицилиански стил, и всичко това разположено на цветни тераси с лице към прекрасния залив.

Палацото е издигнато през XIII в. от властната по онова време фамилия Руфоло. Джовани Бокачо, един от най-известните автори на Ренесанса, в една от новелите си използва мястото като сцена на действието в прочутото си произведение „Декамерон“. По-късно вилата запада, за да възвърне хубостта си от намесата на шотландския

индустриалец Франсис Невил Рейд, който я превръща в своя резиденция през XIX в.

Сградата е на три нива. Влизаме благоговейно вътре. Осем стаи, в които собственикът е посрещал гости цяло лято. Подът е декориран с ръчно изработена керамика от Виетри. Всеки прозорец и балкон гледа към морския безкрай. Пиано и барокова мебел красят помещението. По стените има ретро снимки и афиши от Вагнеровите фестивали. Днес залите се използват за изложби и семинари.

Навън градинският павилион, познат като „Залата на кавалерите“, прилича по архитектурата си на кула. Всъщност той е свързан с Торе Магжоре с крепостна стена. Одухотворено кътче с фонтан, носещо полъх от романтизма на XIX в. и неслучайно наречено Градината на гушата.

В близост е прочутият кладенец, обграден от руини и екзотични цветя – мястото, вдъхновило Вагнер да произнесе емблематичните слова: „Открих магичната градина на Клингзор“. Композиторът гостува във вилата през 1880 г., докато твори „Парсифал“ и остава дълбоко поразен от красотата, която се открива пред очите му.

Но истинска естетическа кулминация преживяваме ние, когато достигаме т.нар. белведере – терасите, надвиснали над морето.

Всяко лято на тях се провежда Вагнеровият фестивал. Цветните композиции, безбрежното Средиземно море, лазурносиньото небе, ухаещите цветя, куполът на църквата – неземно е... А дори не звучи музика в момента. Тишина, само птичи песни...

На тръгване не устоявам и се вмъквам в Торе Маджоре. Вътрешността ѝ е приятно хладна, за разлика от горещината вън. Съвременните стъклени стълби контрастират интересно със средновековния ѝ вид. Запъхтяна и на първа изкачвам нивата, жадна за панорамата отгоре. Усилията си заслужават, не мога да се наситя на красотата. Слизането е, както може да се очаква, изпитание.

На излизане се обръщаме за последно, за да се насладим на панорамата към хотел „Руфоло“. До входа на ресторанта му забелязваме табелка, указваща, че Дейвид Хърбърт Лорънс е написал „Любовникът на лейди Чатърли“, докато е пребивавал тук. Място, достойно да вдъхнови писатели и музиканти! А нас очарова напълно!

Вила Чимброне и Терасата на безкрайността

По римско време *cimbronium* наричали огромно имение с пищна растителност, което произвеждало хубава дървесина за военноморска употреба. Вила Патриция (XI в.) мени многократно аристократичните си собственици, сред които

фамилиите Фиско, Пити, Анджо и Сасо. В края на XIX в., крайно запустяло, мястото е преоткрито от английския пътешественик Ърнест Уилям Бекет, лорд Гримторп, който по това време прави грантур със своите английски приятели благородници, за да лекува сериозна форма на депресия след ранната смърт на любимата му съпруга. Огромното щастие, което това магично кътче му предоставя, го подтиква да го закупи през 1904 г. и да го превърне в едно от най-красивите творения в света. С помощта на някой си Никола Манси от Равело започват мащабна реконструкция, докато мечтата стане истина.

Влизайки в градините (средновековната сграда е превърната в петзвезден хотел, а ресторантът ѝ е с една звезда Мишлен от 2020 г.), пред погледа ни се открива щастлива комбинация от английска и италианска градина в едно. Заобиколени сме от богата и разнообразна местна и екзотична растителност, украсена с множество декоративни елементи, сред които керамични делви, тихи фонтани, мраморни статуи, храмове, павилиони, повлияни от класическата литература в интерпретация на римска вила.

Започваме нашите гребни открителства, изследвайки малката обител до входа в арабско-норманско-сицилиански стил. Възстановена в оригиналния си вид, тя

е обогатена с герб и декоративни елементи.

Криптата в съседство е отворена галерия в готически стил, напомняща абатство в Йоркшир, откъдето е родом лордът. Средновековната ѝ атмосфера особено е допадала на английските гости, които често си правели срещите там.

Вървим по Алеята на необятността. Вляво четири бронзови скулптури „танцуват“. Пинии се извисяват към синьото небе. Заобикаля ни безкрайно разнообразие от цветя, теракотени вази, каменни пейки. Дори кошчетата за боклук са плетени кошове, вписващи се в пейзажа. Всичко това кара бав-

ната ни разходка да радва душата, а ландшафтът да се разкрива пред нас като спектакъл.

В края на алеята се извисява статуята на Церера, богинята на плодородието, поставена насред колонада. Оттам се открива умопомрачаващата Тераса на безкрайността. Панорамата от този пищен естествен балкон над Средиземно море трудно може да се опише. Мраморните бюстове от XVIII в. на фона на лазурносините море и небе, слети в едно! Крайбрежието на Амалфи, зелените градини, лимоните, горичките, покривите на къщите по хълмовете, упоиващият, трептящ въздух... Като неземно е! Действително „по-близо до небето, отколкото до морето“. Гор Видгал възкликва: „Най-хубавото място, което някога съм виждал в света, е панорамата от Вила Чимброне в зимен ден, когато небето и морето са така искрящо сини, че е невъзможно да ги разграничиш едно от друго“. Ние сме тук в прекрасен слънчев ден, но вярвам, че мястото е вълшебно по залез, не по-малко чудесно сигурно е и сутрин, когато лека мъгла откъм планината разбулва сънените небеса... Щастлива съм! Благодарна съм, че бях тук, макар за миг...

Продължаваме с нашата обиколка със сърце, пълно с радост, и възроден дух. Алеята ни води до бронзовата статуя на Меркурий,

крилатият пратеник на боговете. Това е бронзово копие на Почиващия Хермес, гръцкия еквивалент на Меркурий. Оригиналът е изложен в Националния музей на Неапол. Снимаме и Храма на Бакхус с прекрасната статуя.

Но истинско пиршество на очите ми доставя прекрасната Розова тераса с изобилието на любимите ми цветя, оформени в геометрични градини. Статуи, делви, мраморен фонтан, езерце с лилии, два бронзови елена, каменни колони с барелефи – всяко взирание носи наслада, всеки детайл е малко удоволствие! А кулминацията в гръното е Чаената стая с оригинална конструкция на отворен павилион. Перфектно място за медитация, ако си сам с природата. С книга и чаша чай. Днес за фотосесии. А навремето любимо на английските благородници за празни или за интелектуални разговори. Кое както гоиде...

Завършваме посещението си на очарователното Равело и неговите прекрасни градини, препълнени с радост и наслада. Отбиваме се за гастрономически удоволствия в кафене до Дуомото. Кафенето, разбира се, е наречено „Градината на Клингзор“. А таксито на връщане добавя за последно силна доза адреналин, малко уплах, глътка безбрежна красота и главоломен шемет. Просто коктейл Амалфийско крайбрежие...